

[Christmas Møller.]

„Det er en Selvfølge, at vi i Danmark med største Interesse og Velvilje vil deltage i Drøftelsen af de Muligheder, som i saa Henseende — det vil sige i Henseende til militær Koordination — maatte foreligge.“

At Udviklingen — for at nævne en af vore Radikale og Socialdemokrater lovprist Faktor — skulde lægge netop den højtærede Udenrigsminister disse Ord i Munden, er en af de lærerigeste Oplevelser i mit politiske Liv. Man vil maaske sige, at den højtærede Udenrigsminister paa Forhaand har udmærket sit Tilsagn ved at svinebinde Regeringen og Regeringsflertallet til Militærordningen af 1937, der jo holder de danske Muligheder for Koordination nede paa et Minimum. Men hvad formaar den højtærede Udenrigsminister til syvende og sidst over for en Virkelighed, der gennemrystes af vulkanske Kræfter, og som stadig haardere presser paa hvert enkelt af de nordiske Lande med sit Krav om at realisere i Vilje og Handling et Skæbnefællesskab, saa langt Evnerne overhovedet rækker? Grundlaget for dette Fællesskab, Viljen til Fred i og for Norden, er der jo ubetinget Enighed om, deri har Udenrigsminister Sandler Ret, og Udviklingen naar faktisk paa Dage lige saa langt frem som før i Aartier.

Den 26. Marts kunde „Politicus“ endnu sige, som Statsministeren saa mange Gange har sagt, at det nordiske Forsvarsforbund er en ren og skær Utopi, som „ingen ansvarlig politisk Personlighed i Norden har taget Ordet for“, men den 4. April siger Udenrigsminister Sandler:

„Hvis det stilles fuldt og klart frem i Dagens Lys, at Nordens virkelige Samlingsvilje ikke er andet end fælles Stræben efter ikke at blive inddraget i Krig, saa er der ikke længere Tale om et Forsvarsforbund for alle tænkelige Eventualiteter, men det viser sig at dreje sig om et ogsaa til militære Foranstaltninger udvidet Neutralitetsberedskab.“

Og med fuldkommen rigtig Vurdering af denne Udtalelse siger den højtærede Udenrigsminister:

„Det er første Gang i den nyere Tid, dette Spørgsmaal er rejst af nogen, der har det Ansvar, som følger med Deltagelse i Regeringen.“

Altsaa: den ansvarlige politiske Personlighed har ikke ladet vente paa sig, han er kommet, som om han var kaldet af „Politicus“, og den højtærede Udenrigsminister har meldt hans Ankomst til Statsminister Stauning.

Ja, og hvad saa?

Jeg tror, at ogsaa politiske Modstandere vil indrømme mig Ret til at tale som Demokrat og Parlamentariker, og jeg vil da sige, at jeg da netop i disse mine oprigtige Egenskaber ser med den alvorligste Bekymring paa den Situation, der er skabt ved Regeringens Beredskabsforslag, skabt derved, at Forslaget afviser enhver Forsvarsbetragtning og enhver Forsvarsinteresse, der, som det er blevet sagt, kunde forstærke Forsvaret med blot en Soldat, et Gevær, en Patron, en Kanon eller en Flyvemaskine. Det, at Socialdemokratiet har lystret dette radikale Diktat, dette, at hele det danske Folk paa en Maade skal vide og føle sig det lille Regeringspartis Vilje underkastet, rummer en frygtelig Anklage mod hele vort politiske System, og vi Partipolitikere maa være dummere, end almindelige Mennesker har Lov til at være, hvis vi ikke forstaar, hvor farlig denne Anklage er.

Den bliver ikke mindre farlig, naar Offentligheden samtidig hører den radikale Udenrigsminister, den højtærede Udenrigsminister snakke militær Koordination med sin svenske Kaldsfælle. Paa Offentligheden virker dette Sammentræf som et forargeligt Dobbeltspil, som en parlamentarisk Selvafløring, en bevidst og overlagt Forhaling, som næsten uvægerlig vil faa til Følge, at de nødvendige Beslutninger kun tages halvt og tilmed tages for sent.

Til den højtærede Statsminister vil jeg sige, at han ikke bør se sig blind paa sine socialdemokratiske Vælgermasser. Vælgere gør det ikke, det er Folket, det kommer an paa, og Folket vil se en Anspændelse, en Samling, et Symbol, der løfter og giver Tillid.

Ethvert Barn i Landet ved, at den nuværende Militærordning ikke sikrer Landet mod at blive brugt af krigsførende Magter og den heller ikke er skabt med dette Formaal, saafremt da den tilsikrede Brug søges opnaaet af en Angriber, der sætter betydelig Kraft ind derpaa. Det er med den Kendsgerning, vi har at gøre. Jeg skal ikke fordybe mig i Mulighederne for militær Koordination med Sverige eller andre nordiske Lande. Vi skal sørge for vort eget Forsvar, det er det, vi skal. Vi skal bringe vort eget Neutralitetsberedskab i Orden. Det er vor første Opgave og vort vigtigste Bidrag til det militære nordiske Beredskab, hvorom Udenrigsminister Sandler talte.

Muligheden for at gaa videre vil vi drøfte paa lige Fod med vore Frændefolk,